PRESENTACIÓ

Un dels coneixements -i descobriments- que recordo com a més subtil dels meus temps d'estudi de la Gramàtica és, sens dubte, el que després, avançant en els meus estudis d'afeccionat a la Lingüística, veuria que es diu: llei fonamental de les oposicions. Per aquesta llei el valor de cada signe o paraula no és quelcom que resideixi en ell mateix sinó en l'oposició que manté amb els altres signes dintre d'aquell nivell.

Conseqüentment amb aquesta llei o principi a nivell lèxic, singular tenia sentit, dintre del camp semàntic de les unitats que comprenia, en quant només n'abraçava una tot sola, en oposició a plural que les englobava totes, a partir de dues. Total, que singular era molt poca cosa i plural semblava que ho era tot... A mi em recordava allò del dret maximilià: «Un sol testimoni, nul testimoni», o aquella dita dels nostres vells: «un és no res, dos ja fan colla».

I ara ve l'oportuna aplicació al nostre Centre d'Estudis, a la seva segona Convocatòria del Premi d'Assaig, a aquesta Miscel·lània Núm. 2.

Ara ja som plural, ja som quelcom, ja som presència, ja som algú, ja caminem. Fins ara, podíem semblar poca cosa, arrencada, inicis... ara ja som continuïtat, marxa, realitats.

Si en el primer número, com el singular, només marcàvem senzillament i migradament unes pautes a seguir, ara ja les seguim, ja fem camí.

Ara ja fem palesa una tasca d'investigació que es duu a la nostra comarca, ja donem proves d'uns estudis assagístics i unes investigacions històriques que pregonen una vitalitat científica a la nostra Ribera. Ara ja som plural, ja som realitat palpitant.

El qui no s'ho cregui, que agafi i llegeixi les pàgines que segueixen. A veure si, a la fi, restarà convençut.

Si és així, el Centre d'Estudis Comarcal haurà posat ja les primeres

pedres de la columna que deia Josep M. Llompart, a les paraules que ressenyàvem al primer número, per entre tots construir la volta de creueria com a símbol de la nostra identitat cultural i nacional.

Josep M. Sáez